

ÖSSZETEKERTÉ AZ ÍRÁST

(Lk 1,1-4; 4,14-21)

Ha érkezett a szombat,
még elsétált
a zsinagógába,
még beült
övéi közé,
még szólásra jelentkezett.

Ma
még tekercset
vett kezébe,
ma még abból olvasott.

Szemei
még a betűkön,
már föl-föl pillant,
olvas,
lassan búcsúzik a soroktól,
ki-kihagy néha valamit,
hozzá is tesz,
ami nincs a tekercsben.

Szépen összetekeri
az írást.

Lehet,
többé már nem nyitja ki.

Miért is?
Hisz
beteljesedett.

Épp ma.

Minden szem
részegedődik,

Nézik,
ahogy a tekercset visszaadja,
a nyikorgó, ósdi lépcsőn
lépdel lassan,
lefelé.

Körülnéz.
A kapun kilép.
Búcsút int.
Vagy hívogat?

Dombtető,
tó partja,
pogányok udvara,
fura, kicsi vámos háza,
zsörtölődő asszony asztala
a szószék,

Tekercset bont,
magával hozottat, láthatatlant.

Ír
újakat,
porba,
szél hordja szerteszt,
szívekbe is,
sziklába, tövisbe, földbe
szórja,
nem nézi előre,
mi marad.

Csak ír,
keze vonásából
egy vessző,
egy kis betű
nem maradt.

Megpróbálták
többen is,
körbejárva
összegyűjteni,
könyvekbe zárni,
ami a végtelenből
szegényesen
sorokba szedhető,
akárcsak Lukács.

Végül,
esztendők után,
sejtette már,
aki mellette ült
a Vacsorán:
a könyveket nem tudja befogadni,
ha írni kellene,
az egész világ.

Molnár Béla

Molnár Béla pestújhelyi plébános – 2001-2013 között a Regnum Marianum házfőnöke –, akinek verses evangéliumi meditációi évek óta rendszeresen jelennek meg lapunkban, életének 71. évében, áprilisban váratlanul elhunyt. Fenti alkotásával búcsúzunk tőle – de nem véglegesen, mert néhány meditációja még tarsolyunkban van...